akademia bajki kaszubskiej

Czyta: **Justyna Piekarska**

Alojzy Nagel ***Rok i jegò czwioro dzecy***

Rok miôł czwioro dzecy. Młodégò, wiesołégò bòrénkã, chtëren zwôł sã Zymk. Spòsobné dzéwczã, co sã wiedno ùsmiéwało. Ji miono bëło Lato. Përznã starszé dzéwczã, baro gòspòdarné i robòcé, zwało sã Jeséń. Nôstarszô z dzecy Roka bëła Zëma. Bëła kąsk zgniło i chcëwô, ale lubia òpiekòwac sã zwierzãtama i zabawiac dzecë.

Czej le słuńce zaczãło përznã wicy przëgrzewac, Zymk wzął zwónk i jąlwszëtkò bùdzëc z zëmòwégò spikù. Òn bùdzył ze spikù kwiôtczi, krze i drzéwiãta, szãtopiérze, żnije i miedwiédze. Rôczôł do se ptôchë z cepłëch krajów, òsoblëwie bòcónë, skòwrónczi, skórce i jaskùleczczi. Dbôł ò to, żebë na swiece bëło snôżo, bestro i wiesoło. Nie zabôczël téż ò tim, żebë wszëtcë mielë co jesc i co pic.

Lato zôs dbało, żebë bëło cepło i deszcz, żebë wszëtkò chùtkò rosło i dozdrzeliwało. Przëbôcziwało téż lëdzóm, żebë òni na czas seklë i żniwielë trôwã i zbòżé.

Jeséń, jak no nôbarżi gòspòdarné dzeckò Rokù, żniwia wszëtkò co jesz Lato zeżniwic nie zdążało i zataca to w swòjich spichrzach. Drzéwiãtóm kôza lëste zrzucëc, kwiatóm, trôwie i niechtërnym zwierzãtóm kôza przërëchtowac sã do zemòwégò spikù. Ptôchóm kôza òdlecec do cepłëch krajów. Jednak niechtërne z nich, jak warna, warbel czë sroka nie ùsłëchałë radë Jeseni i przezëmòwałë w naszim kraju.

Nômni do robòtë mia Zëma. Tej sej malowa na rutach kwiôtczi, na jezora i stawë kładła sklëniané wieka, rozpruwa zachlastnice i zôgłówczi i jich piórama scela zemiã.

Chòc òd negò czasu minãłë lateczné lata, to jednak dzecë Rokù dzysô robią wszëtkò to, co robiałë przódë.